A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2022. szeptember 8.*

„Előzetes döntéshozatal – Szerzői jog és szomszédos jogok – 2001/29/EK irányelv – Az 5. cikk (2) bekezdésének b) pontja – Kizárólagos többszörözési jog – Kivétel – Magáncélú másolatok – Díj – *Ex ante* mentesítés – Olyan magánjogi szervezet által kiállított mentességi igazolás, amelyet kizárólag a szerzői jogokat kezelő társaságok felügyelnek – E szervezet ellenőrzési jogköre”

A C-263/21. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) a Bírósághoz 2021. április 23-án érkezett, 2021. március 17-i határozatával terjesztett elő

az **Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los Contenidos Digitales (Ametic)**

és

az **Administración del Estado**,

az **Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA)**,

az **Asociación para el Desarrollo de la Propiedad Intelectual (ADEPI)**,

az **Artistas Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE)**,

az **Artistas Intérpretes, Entidad de Gestión de Derechos de Propiedad Intelectual (AISGE)**,

a **Ventanilla Única Digital**,

a **Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA)**,

a **Centro Español de Derechos Reprográficos (CEDRO)**,

az **Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI)**,

a **Sociedad General de Autores y Editores (SGAE)**

* Az eljárás nyelve: spanyol.

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: E. Regan tanácselnök, I. Jarukaitis, M. Ilešič, D. Gratsias (előadó) és Csehi Z. bírák,

főtanácsnok: A. M. Collins,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los Contenidos Digitales (Ametic) képviseletében A. González García, M. Magide Herrero, R. Sánchez Aristi és D. Sarmiento Ramírez-Escudero abogados,

– az Asociación para el Desarrollo de la Propiedad Intelectual (ADEPI) képviseletében J. J. Marín López abogado,

– az Artistas Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE) képviseletében J. A. Hernández-Pinzón García abogado,

– az Artistas Intérpretes, Entidad de Gestión de Derechos de Propiedad Intelectual (AISGE) képviseletében J. M. Montes Relazón abogado,

– a Ventanilla Única Digital képviseletében J. J. Marín López abogado,

– a Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA) képviseletében R. Gómez Cabaleiro abogado,

– a Centro Español de Derechos Reprográficos (CEDRO) képviseletében I. Aramburu Muñoz és J. de Fuentes Bardají abogados,

– a spanyol kormány képviseletében L. Aguilera Ruiz, meghatalmazotti minőségben,

– a francia kormány képviseletében A. Daniel és A.-L. Desjonquères, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében É. Gippini Fournier és J. Samnadda, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2001. L 167., 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 230. o.) és az uniós jog általános elveinek értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los contenidos Digitales (Ametic) és az Administración del Estado (államigazgatás, Spanyolország), az Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA), az Asociación Para el Desarrollo de la Propiedad lntelectual (ADEPI), az Artistas lntérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AlE), az Artistas lntérpretes, Entidad de Gestión de Derechos de Propiedad lntelectual (AISGE), a Ventanilla Única Digital, a Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA), a Centro Español de Derechos Reprográficos (CEDRO), az Asociación de Gestión de Derechos lntelectuales (AGEDI) és a Sociedad General de Autores y Editores (SGAE) között folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő, amelynek tárgya a 2018. november 23-i Real Decreto 1398/2018 por el que se desarrolla el artículo 25 del texto refundido de la Ley de Propiedad Intelectual aprobado por el Real Decreto Legislativo 1/1996, de 12 de abril en cuanto al sistema de compensación equitativa por copia privada (az 1996. április 12-i 1/1996. sz. királyi törvényerejű rendelettel jóváhagyott szellemi tulajdonról szóló törvény egységes szerkezetbe foglalt szövege 25. cikkének a magáncélú másolat után járó méltányos díjazás rendszerét illetően történő végrehajtásáról szóló, 1996. november 23-i 1398/2018. sz. királyi rendelet; a BOE 2018. december 11-i 298. száma, 121354. o.) egyes rendelkezéseinek megsemmisítése iránti kérelem volt.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2001/29 irányelv

3 A 2001/29 irányelv (31), (35) és (38) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„(31) Megfelelő egyensúlyt kell biztosítani a jogosultak különböző csoportjainak, valamint a jogosultak és a védelemben részesülő művek és teljesítmények felhasználói csoportjainak jogai és érdekei között. […]

[…]

(35) A kivételek vagy korlátozások egyes eseteiben a jogosultaknak méltányos díjazás jár, hogy ezáltal a védelemben részesülő műveik és egyéb teljesítményeik felhasználása ellenében megfelelő ellentételezésben részesüljenek. E méltányos díjazás formájának, részletszabályainak és lehetséges mértékének megállapításánál figyelembe kell venni minden egyes eset sajátos körülményeit. A körülmények értékelésénél alkalmazható szempont lehet a jogosultaknál az érintett cselekmény miatt felmerülő esetleges kár mértéke. Amennyiben a jogosultak már valamilyen formában – például egy felhasználási díj részeként – díjazásban részesültek, külön vagy további díjazás őket nem illetheti meg. A méltányos díjazás mértékének megállapításakor teljes egészében figyelembe kell venni az

ezen irányelv szerinti műszaki intézkedések alkalmazásának mértékét. Olyan helyzetekben, amikor a jogosultat ért hátrány csak minimális lenne, díjfizetési kötelezettség nem keletkezhet.

[…]

(38) A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy méltányos díjazás biztosítása fejében a hang-, kép- és audiovizuális anyagok magáncélú többszörözésének egyes fajtái tekintetében a többszörözés joga alól kivételt, illetve korlátozást állapítsanak meg. Ide tartozhat a jogosultakat ért hátrányok ellentételezése érdekében alkalmazott díjazási rendszer bevezetése, illetve fenntartása is. […]”

4 Ezen irányelvnek „A többszörözési jog” című 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok biztosítják a közvetett vagy közvetlen, ideiglenes vagy tartós, bármely eszközzel vagy formában, egészben vagy részben történő többszörözés engedélyezésének, illetve megtiltásának kizárólagos jogát:

a) a szerzők számára műveik tekintetében;

b) az előadóművészek számára előadásaik rögzítése tekintetében;

c) a hangfelvétel-előállítók számára hangfelvételeik tekintetében;

d) a filmek első rögzítése előállítói számára filmjeik eredeti és többszörözött példányai tekintetében;

e) a műsorsugárzó szervezetek számára műsoraik rögzítése tekintetében függetlenül attól, hogy a műsor közvetítése vezeték útján vagy vezeték nélkül történik, ideértve a kábelen keresztül vagy műhold útján történő közvetítést is.”

5 Az említett irányelv „Kivételek és korlátozások” című 5. cikke, a (2) és az (5) bekezdésében, a következőképpen rendelkezik:

„(2) A tagállamok a 2. cikkben szabályozott többszörözési jog alól kivételeket, illetve korlátozásokat állapíthatnak meg a következő esetekben:

[…]

b) bármely hordozóra természetes személy által magáncélra, kereskedelmi célt közvetlenül vagy közvetve sem szolgáló többszörözés tekintetében, feltéve, hogy a jogosultak méltányos díjazásban részesülnek, amelynek meghatározásánál figyelembe kell venni, hogy az érintett művel vagy más védelem alatt álló teljesítménnyel kapcsolatban alkalmaztak-e a 6. cikkben meghatározott műszaki intézkedést;

[…]

(5) Az (1), a (2), a (3) és a (4) bekezdésben foglalt kivételek és korlátozások kizárólag olyan különös esetekben alkalmazhatók, amelyek nem sérelmesek a mű vagy más, védelem alatt álló teljesítmény rendes felhasználására, és indokolatlanul nem károsítják a jogosult jogos érdekeit.”

A 2014/26/EU irányelv

6 A szerzői és szomszédos jogokra vonatkozó közös jogkezelésről és a zeneművek belső piacon történő online felhasználásának több területre kiterjedő hatályú engedélyezéséről szóló, 2014. február 26-i 2014/26/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 84., 72. o.) (2), (14) és (26) preambulumbekezdése a következőképpen szól:

„(2) […] A szerzői és szomszédos jogok kezelése magában foglalja a felhasználók számára történő engedélyezést, a felhasználók ellenőrzését, a jogok gyakorlásának figyelemmel kísérését, a szerzői és szomszédos jogok érvényesítését, a jogok gyakorlásából származó jogdíjbevételek beszedését és a jogosultakat megillető összegek felosztását. A közös jogkezelő szervezetek lehetővé teszik a jogosultak számára, hogy díjazásban részesüljenek az olyan felhasználások után, amelyek ellenőrzésére vagy érvényesítésére maguknak nem lenne lehetőségük, beleértve a nem belföldi piacokat is.

[…]

(14) Ezen irányelv nem írja elő, hogy a közös jogkezelő szervezetek egy meghatározott jogi formában működjenek. E szervezetek a gyakorlatban különböző jogi formákban működnek, például olyan egyesületként, szövetkezetként vagy korlátolt felelősségű társaságként, amelyek felett az ellenőrzést a szerzői és szomszédos jogok jogosultjai, illetve az őket képviselő szervezetek gyakorolják, illetve amelyek az ő tulajdonukban állnak. A közös jogkezelő szervezetek jogi formájából eredően bizonyos kivételes esetekben azonban nincs jelen a tulajdonosi vagy az ellenőrzési elem. Ez a helyzet például a tagsággal nem rendelkező alapítványok esetében. Az irányelv rendelkezései mindazonáltal rájuk is vonatkoznak. […]

[…]

(26) A közös jogkezelő szervezetek szedik be, kezelik és osztják fel a jogosultak által rájuk bízott jogok gyakorlásából származó bevételeket. Ez a bevétel végső soron a jogosultakat illeti meg, akik közvetlen jogviszonyban állhatnak a szervezettel, vagy akiket a közös jogkezelő szervezetben tagsággal bíró szervezet, vagy képviseleti szerződés alapján más képviselhet. […]”

7 Annak 1. cikke értelmében, ezen irányelv határozza meg a szerzői és szomszédos jogok közös jogkezelő szervezetek általi kezelése megfelelő működésének biztosításához szükséges követelményeket.

8 Az említett irányelv 3. cikke a következő fogalommeghatározásokat tartalmazza:

„A jelen irányelv alkalmazásában:

a) »közös jogkezelő szervezet«: olyan szervezet, amely jogszabály, jog, átruházás, felhasználási engedély vagy más szerződéses megállapodás alapján, egynél több jogosult érdekében és közös javára kizárólagos vagy fő céljaként szerzői és szomszédos jogokat kezel, és amely a következő feltételek közül az egyiket vagy mindkettőt teljesíti:
   i. a tagjai tulajdonában vagy ellenőrzése alatt áll;
   ii. nonprofit szervezetként működik;

[…]

d) »tag«: olyan jogosult vagy olyan jogosultakat képviselő szervezet, beleértve más közös jogkezelő szervezeteket és a jogosultak szövetségeit is, aki/amely megfelel a közös jogkezelő szervezet tagsági követelményeinek, és akit/amelyet a közös jogkezelő szervezet tagként felvett;

[…]

h) »jogdíjbevétel«: a közös jogkezelő szervezet által a jogosultak javára beszedett bevétel, amely származhat kizárólagos jog gyakorlásából, díjigény vagy megfelelő díjazás iránti igény érvényesítéséből;

[…]”

A spanyol jog

A szellemi tulajdonról szóló törvény

9 A 2017. július 3-i Real Decreto-Ley 12/2017 (12/2017. sz. királyi törvényerejű rendelet; BOE 2017. július 4-i 158. száma, 56444. o.) által módosított Ley de Propiedad Intelectual-nak (szellemi tulajdonról szóló törvény) a Real Decreto Legislativo 1/1996, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Propiedad Intelectual, regularizando, aclarando y armonizando las disposiciones legales vigentes sobre la materia (a szellemi tulajdonról szóló törvény egységes szerkezetbe foglalt szövegének jóváhagyásáról szóló, 1996. április 12-i 1/1996. sz. királyi törvényerejű rendelet, amely az e területen alkalmazandó, hatályos jogszabályi rendelkezéseket szabályozza, pontosítja és harmonizálja; a BOE 1996. április 22-i 97. száma, 14369. o.; a továbbiakban: a szellemi tulajdonról szóló törvény) által jóváhagyott egységes szerkezetbe foglalt változatának a „Magáncélú másolat után járó méltányos díjazás” című 25. cikkének szövege a következő:

„(1) A könyvek vagy királyi rendelettel e célból egyenértékűnek minősített kiadványok, valamint a hangfelvételek, képfelvételek vagy más hang-, kép- vagy audiovizuális hordozók formájában, nem tipográfiai műszaki berendezések vagy eszközök útján nyilvánosságra hozott művek kizárólag magáncélból – nem szakmai vagy vállalkozási célból – és nem közvetett vagy közvetlen módon üzleti célból történő, a 31. cikk (2) és (3) bekezdése szerinti többszörözése egyszeri méltányos díjazásra ad alapot az említett mindhárom többszörözési mód tekintetében, amelynek célja megfelelő módon ellentételezni a jogosultaknak a magáncélú másolat törvényes korlátozása alapján készített többszörözések következtében okozott sérelmet. E díjazást az egyes többszörözési módok tekintetében az említett többszörözés elvégzésére alkalmas, spanyol területen gyártott vagy az e területen belüli kereskedelmi forgalmazás vagy használat céljából e területen kívül megvásárolt berendezések, készülékek és adathordozók vonatkozásában kell meghatározni.

[…]

(3) E díjazás megfizetése tekintetében adósok a Spanyolországban letelepedett gyártók, amennyiben kereskedelmi forgalmazóként működnek, valamint azok a személyek, akik spanyol területen belüli kereskedelmi forgalmazás vagy használat céljából e területen kívül vásárolnak az (1) bekezdésben említett berendezést, készüléket vagy adathordozót.

Ezenkívül azok a forgalmazók, nagykereskedők és kiskereskedők, akik az említett berendezéseket, készülékeket és adathordozókat egymást követően vásárolják meg, egyetemleges felelősséggel tartoznak a nekik szállító adósokkal szemben a díjazás megfizetéséért, kivéve ha bizonyítják, hogy azt ténylegesen átutalták ez utóbbiaknak.

Azok a forgalmazók, nagykereskedők és kiskereskedők, akik egymást követően vásárolják meg az említett berendezéseket, készülékeket és adathordozókat, kérhetik a jogkezelő szervezetektől a méltányos díjazás ténylegessé tételére irányuló, királyi rendeletben előírt eljárással összhangban az említett díjazás visszatérítését a többszörözésre alkalmas berendezések, készülékek és adathordozók (7) bekezdés szerinti mentességben részesülő személyek részére történő értékesítése tekintetében.

[…]

(7) A többszörözésre alkalmas berendezések, készülékek és adathordozók alábbi beszerzései mentesülnek a díjazás megfizetése alól:

[…]

b) a végső fogyasztókként eljáró jogi vagy természetes személyek által végzett olyan vásárlások, amelyek tekintetében igazolják, hogy a megvásárolt berendezéseket, készülékeket vagy adathordozókat kizárólag szakmai célra használják, feltéve hogy azokat sem jogilag, sem ténylegesen nem bocsátották magánfelhasználók rendelkezésére, és amelyek nyilvánvalóan a magáncélú másolatok készítésétől eltérő célra szolgálnak, amit az adósok, illetve adott esetben egyetemleges felelősséggel rendelkező személyek felé a (10) bekezdésben említett jogi személy által kiállított igazolással kell igazolni;

[…]

(8) Azok a jogi vagy természetes személyek, akik nem mentesülnek az ellentételezés megfizetése alól, kérhetik annak visszatérítését, ha:

a) végső fogyasztókként járnak el, a megszerzett berendezés, készülék vagy adathordozó kizárólag szakmai célú használatának igazolásával, és feltéve, hogy azokat sem *de iure*, sem *de facto* nem bocsátották magánfelhasználók rendelkezésére, és azokat nyilvánvalóan a magáncélú másolatok készítésétől eltérő célú használatra tartják fenn.

[…]

(10) A szellemi tulajdonjogokat kezelő szervezetek részt vesznek egy olyan jogi személy – hatályos szabályozásnak megfelelő – létrehozásában, irányításában és finanszírozásában, amely mindannyiuk képviselőjeként a következő feladatokat látja el:

a) a fizetés alóli mentességek és a visszatérítések kezelése;

b) a díjazás gyakorlati érvényesítésére irányuló, királyi rendeletben meghatározott eljárás keretében, a többszörözésre alkalmas berendezések, készülékek és adathordozók adósok és adott esetben egyetemleges felelősök által megállapított időszakos jegyzékeinek átvétele és ezt követően azoknak a jogkezelő szervezetek részére történő továbbítása;

c) a számlázás egységesített közlése.

(11) Az adósok és az egyetemleges felelősök felhatalmazzák a jogkezelő szervezetek által az előző bekezdés rendelkezéseinek megfelelően létrehozott jogi személyt a méltányos díjazás megfizetésével járó, valamint a (7) bekezdésben említett mentességekkel érintett vásárlások és értékesítések ellenőrzésére. Hasonlóképpen, a mentességi igazolást szerzett személyek a fent említett jogi személy kérelmére kötelesek a szükséges adatok szolgáltatására annak ellenőrzése érdekében, hogy a mentességhez szükséges feltételek továbbra is fennállnak-e.

(12) […]

[…] [A]z oktatásügyi, kulturális és sportügyekért felelős minisztérium hatáskörébe tartozik azon jogviták elbírálása, amelyekkel a (7) bekezdés b) és c) pontjában előírt mentességi igazolás iránti kérelmek és a (8) bekezdés szerinti magáncélú másolat után járó, méltányos díjazás megfizetésének visszatérítése iránti kérelmek teljesítésének az említett jogi személy általi megtagadásával kapcsolatban hozzá fordulnak.”

10 A 12/2017. sz. királyi törvényerejű rendelet egyetlen kiegészítő rendelkezése kimondja:

„(1) A szellemi tulajdonjogokat jogkezelő szervezeteknek a jelen királyi törvényerejű rendelet hatálybalépését követő három hónapon belül létre kell hozniuk a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikkének (10) bekezdésében említett jogi személyt.

(2) Egyetlen jogkezelő szervezet sem rendelkezik kizárólagos hatáskörrel az említett jogi személy határozatainak felülvizsgálatára.

[…]”

Az 1398/2018. sz. királyi rendelet

11 Az 1398/2018. sz. királyi rendelet a 3. cikkében előírja:

„E királyi rendelet alkalmazásában:

a) mentességi igazolás: a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikke (7) bekezdésének a)–c) pontjában említett minden olyan igazolás, amelynek a következő személyek lehetnek a jogosultjai:

[…]

2. azok a végső fogyasztókként eljáró jogi vagy természetes személyek, akik igazolják az általuk vásárolt berendezések, készülékek vagy adathordozók kizárólag üzleti célú használatát, feltéve hogy azokat sem *de iure*, sem *de facto* nem bocsátják magánfelhasználók rendelkezésére, és azok nyilvánvalóan a magáncélú másolatok készítésétől eltérő célra szolgálnak;

[…]”

12 Az 1398/2018. sz. királyi rendeletnek „A mentességi igazolás megszerzésének és használatának eljárása” című 10. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 3. cikk a) pontjának 2. alpontjában előírt mentességi igazolás megszerzéséhez az érdekelt köteles a [szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikkének (10) bekezdésében említett] jogi személyhez olyan kérelmet benyújtani, amelyet lehetőleg elektronikus úton alá kell írni, és amelynek tartalmaznia kell a következő információkat:

a) adóazonosító szám, vezetéknév és utónév vagy cégnév;

b) a kérelmező társadalmi céljának megjelölése vagy tevékenységi körére vonatkozó nyilatkozata;

c) a kérelmező felelősségére tett nyilatkozat a következő szempontokkal kapcsolatban:
   1. a beszerzésre kerülő azon berendezések, készülékek és adathordozók használati rendszere, amelyeket kizárólag szakmai – a magáncélú másolatok készítésétől eltérő – célokra lehet használni;
   2. e berendezéseket, készülékeket és adathordozókat sem *de iure*, sem *de facto* nem bocsátják magánfelhasználók rendelkezésére;
   3. a kérelmező aláveti magát a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikkének (11) bekezdése által a jogi személy számára biztosított ellenőrzési jogköröknek.

d) abban az esetben, ha a kérelmező olyan munkavállalókat alkalmaz, akiknek rendelkezésére bocsátja a beszerzésre kerülő berendezéseket, készülékeket vagy adathordozókat, olyan nyilatkozatot tesz, amely szerint e munkavállalókat – az ő felelőssége mellett – tájékoztatják a következőkről:
   1. a munkáltató által a szakmai feladataik ellátásához biztosított berendezéseket, készülékeket és adathordozókat kizárólag erre a célra lehet használni;
   2. az említett berendezések, készülékek vagy adathordozók magáncélú használata nem megengedett.

(2) A jogi személy az internetes oldalán formanyomtatványt tesz elérhetővé a mentességi igazolás igényléséhez, amely megfelel az előző bekezdésben előírt feltételeknek.

[…]

(4) A mentességi igazolás iránti kérelem kézhezvételét követően a jogi személynek tizenöt munkanap áll rendelkezésére az igazolás kiadására vagy a kérelem elutasítására, illetve határozatának a kérelmezővel való közlésére.

(5) A jogi személy csak az alábbi esetekben tagadhatja meg az igazolás kiadását:

a) ha a kérelem nem tartalmazza az e cikkben előírt összes információt;

b) ha a felelősségnyilatkozatok nem tükrözik az e cikkben foglalt követelményeket;

c) ha a kérelmezőtől korábban már megvontak mentességi igazolást, kivéve, ha az azt alátámasztó indokok már nem állnak fenn.

A fenti a) és b) pontban meghatározott esetekben a jogi személy e döntését megelőzően hét munkanapos határidőt biztosít a kérelmezőnek a hiánypótlásra.

Az elutasításról az erre vonatkozó határozat indokainak megfelelő igazolása mellett tájékoztatni kell a kérelmezőt, továbbá tájékoztatni kell arról a jogáról, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikkének (12) bekezdése alapján az elutasításról szóló értesítéstől számított egy hónapon belül fellebbezést nyújthat be a kulturális és sportügyekért felelős minisztériumhoz.

[…]

(10) Ha a mentességben részesülő személyek nem rendelkeznek igazolással, igénybe vehetik a visszatérítési eljárást.”

13 Az 1398/2018. sz. királyi rendeletnek „A már megfizetett díjazás visszatérítésére vonatkozó eljárás” című 11. cikkének szövege a következő:

„(1) A már megfizetett díjazás visszafizetése iránti kérelmet a jogi személynek kell megküldeni. A kérelemhez, amelyet lehetőleg elektronikus úton alá kell írni, a következő információkat kell mellékelni:

a) adóazonosító szám, vezetéknév és utónév vagy cégnév;

b) a kérelmező társadalmi céljának megjelölése vagy tevékenységi körére vonatkozó nyilatkozata;

c) a berendezések, készülékek és adathordozók megvásárlását igazoló számla másolata;

d) a kérelmező felelősségére tett nyilatkozat, a következő szempontokkal kapcsolatban:
   1. a megvásárolt berendezések, készülékek vagy adathordozók használata kizárólag szakmai célú és nyilvánvalóan eltér a magáncélú másolatok készítésének céljától;
   2. e berendezéseket, készülékeket és adathordozókat sem *de iure*, sem *de facto* nem bocsátják magánfelhasználók rendelkezésére;
   3. a kérelmező aláveti magát a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikkének (11) bekezdése által a jogi személy számára biztosított ellenőrzési jogköröknek.

e) abban az esetben, ha a kérelmező olyan munkavállalókat alkalmaz, akiknek a rendelkezésére bocsátotta az általa megvásárolt berendezéseket, készülékeket és adathordozókat, nyilatkozatot kell tennie, amely szerint e munkavállalókat – az ő felelőssége mellett – tájékoztatják a következőkről:
   1. a munkáltató által a szakmai feladataik ellátásához biztosított berendezéseket, készülékeket és adathordozókat kizárólag erre a célra lehet használni;
   2. az említett berendezések, készülékek vagy adathordozók magáncélú használata nem megengedett.

(2) A jogi személy az internetes oldalán formanyomtatványt tesz elérhetővé a visszatérítés igényléséhez, amely megfelel az előző bekezdésben előírt feltételeknek.

(3) A jogi személynek a kérelem kézhezvételétől számított egy hónapos határidő áll rendelkezésére ahhoz, hogy elvégezze a visszatérítéshez való jog fennállásának megállapításához szükséges ellenőrzéseket, és hogy közölje határozatát a kérelmezővel.

[…]

(5) A jogi személy csak az alábbi esetekben utasíthatja el a díjazás visszatérítését:

a) ha a visszatérítés iránti kérelem nem tartalmazza az e cikkben előírt összes információt;

b) ha a felelősségnyilatkozatok nem tükrözik az e cikkben foglalt követelményeket;

c) ha a visszatérítés iránti kérelem összege alacsonyabb, mint a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikke (8) bekezdésének utolsó előtti franciabekezdése szerinti összeg, az említett cikkben meghatározott kivétel fenntartásával;

d) ha a kérelem vizsgálatát követően nem állapítható meg a visszatérítéshez való jog fennállása.

A fenti a) és b) pontban említett esetekben a kérelmezőnek hét munkanap áll rendelkezésére a hiánypótlásra.

Az elutasítást az indokok megfelelő igazolásával kell közölni a kérelmezővel, akit ezenkívül tájékoztatni kell arról a jogáról, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikkének (12) bekezdése alapján az elutasításról szóló értesítéstől számított egy hónapon belül fellebbezést nyújthat be a kulturális és sportügyekért felelős minisztériumhoz.”

14 Az 1398/2018 királyi rendelet 12. cikke előírja:

„(1) A jogkezelő szervezetek és a jogi személy tiszteletben tartják minden olyan információ bizalmas jellegét, amely feladataik ellátása során tudomásukra jutott, ezen információk kezelése pedig minden esetben a verseny védelmére és az adatvédelemre vonatkozó szabályozás tiszteletben tartásához kötött.

(2) A mentességi igazolások adósai, kiállítói és jogosultjai nem hivatkozhatnak a kereskedelmi nyilvántartás Código de Comercio [kereskedelmi törvénykönyv] 32. cikkének (1) bekezdése szerinti titkosságára a jogi személy által a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikkének (11) bekezdése által ráruházott jogkörben végzett ellenőrzések során.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

15 Az Ametic, az alapeljárás felperese, az információs és kommunikációs technológiák ágazatában működő gyártók, kereskedők és forgalmazók olyan társulása, amelynek tevékenysége magában foglalja a magáncélú másolat után járó díjazás alá tartozó többszörözésre alkalmas berendezések, készülékek és adathordozók kereskedelmét. A kérdést előterjesztő bírósághoz, a Tribunal Supremóhoz (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) benyújtott keresetével az Ametic többek között az 1398/2018. sz. királyi rendelet egyes rendelkezéseinek, különösen a 3. és 10. cikkének megsemmisítését kéri. E királyi rendelet állapítja meg a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikkének végrehajtására vonatkozó szabályokat, amely törvényt azon 2016. június 9-i EGEDA és társai ítéletet (C-470/14, EU:C:2016:418) követően fogadtak el, amely ítéletben a 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontját akként értelmezték, hogy azzal ellentétes a magáncélú másolat után járó méltányos díjazás azon korábbi rendszere, amelyet az állami költségvetésből fedeztek.

16 Amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, a spanyol jogalkotó e 25. cikkben bevezette a szerzői jogok jogosultjai számára a védelem alatt álló művek kizárólag magáncélú, nem tipográfiai készülékek vagy műszaki eszközök segítségével történő többszörözése címén a magáncélú másolat után járó díjazás rendszerét.

17 A kérdést előterjesztő bíróság lényegében kifejti, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy azok a személyek, akik spanyol területen védelem alatt álló művek többszörözésére alkalmas berendezéseket gyártanak vagy forgalmaznak, kötelesek a magáncélú másolat után járó díjazás megfizetésére. Az említett gyártók és forgalmazók ezt az összeget átháríthatják ügyfeleikre, a nagykereskedőkre vagy a kiskereskedőkre, akik adott esetben átháríthatják azokat a végső fogyasztókra.

18 E bíróság pontosítja továbbá, hogy e törvény 25. cikke (7) bekezdésének b) pontja értelmében eleve mentesülnek a magáncélú másolat után járó díjazás megfizetése alól a többszörözésre alkalmas berendezések, készülékek és adathordozók végső fogyasztókként eljáró jogi vagy természetes személyek általi beszerzései, ha igazolják a beszerzett berendezések, készülékek vagy adathordozók kizárólag szakmai célú használatát, feltéve hogy azokat sem *de iure*, sem *de facto* nem bocsátják magánfelhasználók rendelkezésére, és azokat nyilvánvalóan a magáncélú másolatok készítésétől eltérő célokra tartják fenn. Az erre vonatkozó bizonyítékot egy jogi személy (a továbbiakban: jogi személy) által kiállított igazolással kell alátámasztani, amelyet e 25. cikk (10) bekezdésének megfelelően a szellemi tulajdonjogok kezelésével foglalkozó szervezetek hoznak létre, és amely azok képviselőjeként végzi a magáncélú másolat után járó díjazás megfizetésére vonatkozó kötelezettség alóli mentességek és a visszatérítések kezelését.

19 Az ilyen igazolással nem rendelkező érintett személyeknek a vásárláskor viselniük kell a magáncélú másolat után járó díjazás terhét. Mindazonáltal, ha igazolják a megvásárolt többszörözésre alkalmas berendezések, készülékek vagy adathordozók kizárólag üzleti célú használatát, feltéve hogy azokat nem bocsátják magánfelhasználók rendelkezésére, és azokat egyértelműen a magáncélú másolattól eltérő célra tartják fenn, kérhetik ugyanezen jogi személytől az általuk korábban megfizetett díjazás visszatérítését.

20 A kérdést előterjesztő bíróság hozzáteszi, hogy a szóban forgó termékeket egymást követően megszerző forgalmazók, nagykereskedők és kiskereskedők kérhetik a jogkezelő szervezetektől a magáncélú másolat utáni díjazás visszatérítését, amelyet korábban fizettek meg a mentességi igazolás jogosultjai részére teljesített értékesítések során.

21 Az 1398/2018 királyi rendelet 3. cikkének a) pontja „mentességi igazolásnak” nevezi azt az igazolást, amelynek jogosultjai lehetnek többek között a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikke (7) bekezdésének b) pontjában említett személyek. E királyi rendelet 10. cikke szabályozza az említett mentességi igazolás megszerzésének és alkalmazásának eljárását.

22 Egyébként a kérdést előterjesztő bíróság pontosítja, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikkének (11) bekezdésével és az azt végrehajtó említett királyi rendelet 12. cikkével összhangban, a jogi személy a ráruházott ellenőrzési hatáskör gyakorlása során kérheti a magáncélú másolat után járó díjazás megfizetésének kötelezettsége alóli mentességekkel és a visszatérítésekkel kapcsolatos feladatai ellátásához szükséges információk közlését, és az ilyen ellenőrzések során a gazdasági szereplők nem hivatkozhatnak a nemzeti jog által szabályozott, számviteli adatokra vonatkozó üzleti titokra.

23 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy azt a jogi személyt, amely a mentességi, valamint a visszatérítési rendszert olyan igazolások kiadásával kezeli, amelyek jelentős mértékben megkönnyítik az azzal rendelkező jogalanyok tevékenységét, a szellemi tulajdonjogokat kezelő szervezetek, vagyis olyan szervezetek ellenőrzik, amelyek kizárólagos jelleggel képviselik a magáncélú másolat után járó díjazás jogosultjainak érdekeit. Ez minden egyes konkrét esetben befolyásolhatja a szóban forgó jogi személy döntéseit a mentességi igazolások vagy a visszatérítések megadását illetően. Ráadásul a rendszer „kiegyensúlyozatlan vagy aszimmetrikus” jellege a kérdést előterjesztő bíróság szerint sértheti a törvény előtti egyenlőség elvét, annál is inkább, mivel e jogi személytől függ a többszörözésre alkalmas berendezések, készülékek és adathordozók beszerzése során teendő lépések egyszerűsítésének lehetősége. A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy kétségeit tovább fokozza a szóban forgó jogi személyt az ellenőrzés terén megillető túlzott mértékű hatáskör, amelynek alapján kérheti, hogy az érintett személyek a tevékenységükre vonatkozó információkat közöljenek vele, mivel e hatáskör odáig terjed, hogy megfoszthatja az érintett gazdasági szereplőt attól a lehetőségtől, hogy a számviteli adatokra vonatkozó üzleti titokra hivatkozhasson. Az a tény, hogy e jogi személy határozatai jogorvoslati kérelemmel megtámadhatók a kulturális és sportügyekért felelős minisztériumnál, amelynek a határozatai szintén megtámadhatók, szerinte nem tűnik elegendőnek ahhoz, hogy megszüntesse azokat a nehézségeket, amelyek e jogi személy összetételéből erednek.

24 E körülmények között a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Összeegyeztethető-e a [2001/29] irányelvvel vagy általában véve az uniós jog általános elveivel a [szellemi tulajdonról szóló törvény] új 25. cikkének (10) bekezdésében szereplő, a jogi személy összetételére vonatkozó szabályozás?

2) Összeegyeztethető-e a [2001/29] irányelvvel, illetve az uniós jog általános elveivel az, hogy a nemzeti szabályozás az említett jogi személyt feljogosítja arra, hogy információkat – ideértve egyes számviteli információkat is – kérjen azon személyektől, akik a magáncélú másolat után járó díjazás megfizetésének kötelezettsége alóli mentesüléshez kérnek igazolást?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

Az elfogadhatóságról

25 Az ADEPI, a Ventanilla Única Digital és a DAMA vitatja az első kérdés elfogadhatóságát, azzal az indokkal, hogy a kérdést előterjesztő bíróság nem pontosítja sem a 2001/29 irányelv azon rendelkezését, sem pedig az uniós jog azon általános elveit, amelyeknek az értelmezését kéri.

26 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság, kizárólag az első kérdésének szövegét véve figyelembe, kétségkívül azt szeretné elérni, hogy a Bíróság vizsgálja meg valamely nemzeti rendelkezés uniós joggal – a jelen esetben a 2001/29 irányelvvel és annak általános elveivel – való összeegyeztethetőségét, anélkül hogy megjelölné a szóban forgó rendelkezéseket és elveket. Márpedig a Bíróság már több alkalommal megállapította, hogy a közte és a nemzeti bíróságok között fennálló, az EUMSZ 267. cikk által bevezetett együttműködési eljárás keretében

nem az ő feladata értékelni a nemzeti jogszabályok uniós joggal való összeegyeztethetőségét (lásd ebben az értelemben: 2015. október 6-i Consorci Sanitari del Maresme ítélet, C-203/14, EU:C:2015:664, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 267. cikkel bevezetett ezen együttműködési eljárás keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez hasznos választ adjon. Ennek érdekében adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket. A Bíróság feladata ugyanis az uniós jog minden olyan rendelkezésének értelmezése, amelyre a nemzeti bíróságoknak az eléjük terjesztett jogviták eldöntése érdekében szükségük van, még akkor is, ha e bíróságok az általuk előterjesztett kérdésekben nem jelölik meg kifejezetten ezeket a rendelkezéseket (2019. december 19-i Nederlands Uitgeversverbond és Groep Algemene Uitgevers ítélet, C-263/18, EU:C:2019:1111, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Ennek érdekében a Bíróság a nemzeti bíróság által szolgáltatott információk összessége és különösen az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolása alapján meghatározhatja az említett jog azon rendelkezéseit, amelyeknek az értelmezése a jogvita tárgyára figyelemmel szükséges (2019. december 19-i Nederlands Uitgeversverbond és Groep Algemene Uitgevers ítélet, C-263/18, EU:C:2019:1111, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből egyértelműen kitűnik, hogy az alapügy a magáncélú másolat után járó díjazás beszedésének spanyol rendszerére vonatkozik, mivel a kérdést előterjesztő bírósághoz a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikkét átültető 1398/2018. sz. királyi rendelet bizonyos rendelkezéseinek megsemmisítése iránti kérelemmel fordultak, amiatt, hogy ez utóbbi cikk többek között a magáncélú másolat után járó díjazás rendszerének kezelésével megbízott jogi személy létrehozását írja elő. Márpedig a 2001/29 irányelv csak egyetlen rendelkezést tartalmaz az ilyen díjazásra vonatkozóan, nevezetesen annak 5. cikke (2) bekezdésének b) pontját.

30 Ezenkívül a kérdést előterjesztő bíróság kifejezetten hivatkozik a szóban forgó díjazás adósai és hitelezői közötti egyenlőség elvére, amelyre tekintettel vizsgálnia kell az előtte folyamatban lévő eljárásban megtámadott rendelkezések jogszerűségét, anélkül hogy említést tenne az uniós jog más olyan általános elveiről, amelyeknek az értelmezéséről szerinte szó van.

31 E körülmények között nem állapítható meg, hogy az első kérdés olyan hiányosságokban szenvedne, amelyek akadályát képeznék annak, hogy a Bíróság hasznos választ adhasson a kérdést előterjesztő bíróság számára.

32 Ez a kérdés tehát elfogadható.

Az ügy érdeméről

33 A jelen ítélet 27–30. pontjában kifejtett megfontolásokra tekintettel úgy értendő, hogy első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy úgy kell-e értelmezni a 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontját és az egyenlő bánásmód elvét, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a szellemi tulajdonjogokat kezelő szervezetek által létrehozott és ellenőrzött jogi személyre bízzák a magáncélú másolat után járó díjazás megfizetésének kötelezettsége alóli mentességek és a visszatérítések kezelését.

34 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontja úgy rendelkezik, hogy a tagállamok az ezen irányelv 2. cikkében foglalt kizárólagos többszörözési jog alól kivételeket, illetve korlátozásokat állapíthatnak meg, amennyiben bármely hordozóra természetes személy által magáncélra, kereskedelmi célt közvetlenül vagy közvetve sem szolgáló többszörözésről van szó, feltéve hogy a jogosultak méltányos díjazásban részesülnek, amely figyelembe veszi az említett irányelv 6. cikkében említett műszaki intézkedések alkalmazását vagy azok alkalmazásának mellőzését.

35 Amint az ugyanezen irányelv (35) és (38) preambulumbekezdéséből kitűnik, ezen 5. cikk (2) bekezdésének b) pontja az uniós jogalkotó azon szándékát tükrözi, hogy olyan különös ellentételezési rendszert hozzon létre, amelynek alkalmazását a jogosultaknak okozott sérelem okozza, amely főszabály szerint a jogosultak „kártalanítására” vagy a részükre nyújtott „kártérítésre” vonatkozó kötelezettséget keletkeztet (2016. június 9-i EGEDA és társai ítélet, C-470/14, EU:C:2016:418, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. szeptember 22-i Microsoft Mobile Sales International és társai ítélet, C-110/15, EU:C:2016:717, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 Mivel a 2001/29 irányelv rendelkezései nem szabályozzák részletesebben a méltányos díjazás rendszerének különböző elemeit, a tagállamok széles körű mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek azok meghatározására. A tagállamok feladata különösen azon személyek meghatározása, akik e díjazást kötelesek megfizetni, valamint az említett díjazás formájának, részletszabályainak és mértékének rögzítése (lásd ebben az értelemben: 2015. március 5-i Copydan Båndkopi ítélet, C-463/12, EU:C:2015:144, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. június 9-i EGEDA és társai ítélet, C-470/14, EU:C:2016:418, 22. és 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 Figyelemmel a magánfelhasználók beazonosításának, valamint arra való kötelezésüknek gyakorlati nehézségeire, hogy megtérítsék az általuk okozott hátrányt a kizárólagos többszörözési jog jogosultjainak, a tagállamok a méltányos díjazás fedezése érdekében bevezethetik „a magáncélú másolat után járó díjat” az érintett természetes személyek helyett azon személyek tekintetében is, akik többszörözésre alkalmas berendezésekkel, készülékekkel és adathordozókkal rendelkeznek, és akik e címen *de iure* vagy *de facto* e berendezéseket magánszemélyek rendelkezésére bocsátják. Ebben a rendszerben azokra a személyekre hárul a magáncélú másolat díjának megfizetése, akik ilyen berendezésekkel rendelkeznek. Így a tagállamok bizonyos feltételek mellett különbségtétel nélkül alkalmazhatják a magáncélú másolat után járó díjat olyan adathordozók tekintetében, amelyek többszörözés céljára használhatók, beleértve azt az esetet, amikor azok végső felhasználása nem tartozik a 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontjában említett eset körébe (2016. szeptember 22-i Microsoft Mobile Sales International és társai ítélet, C-110/15, EU:C:2016:717, 31. és 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Miután az említett rendszer lehetővé teszi a teherviselők számára, hogy beépítsék a magáncélú másolat után fizetendő díj összegét az említett, többszörözésre alkalmas berendezések, készülékek és adathordozók rendelkezésre bocsátásának árába vagy a nyújtott többszörözésre irányuló szolgáltatás árába, a díj terhét végső soron az a magánfelhasználó viseli, aki ezt az árat megfizeti, ami összhangban van a 2001/29 irányelv (31) preambulumbekezdésében említett azon „megfelelő egyensúllyal”, amelynek a kizárólagos többszörözési jog jogosultjainak érdekei és a védelem alatt álló teljesítmények felhasználóinak érdekei között kell fennállnia (2016. szeptember 22-i Microsoft Mobile Sales International és társai ítélet, C-110/15, EU:C:2016:717, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 Mindenesetre, egy ilyen rendszernek nem csak azon gyakorlati nehézségekkel kell igazolhatónak lennie, mint például a végső felhasználók beazonosításának lehetetlensége, hanem ki kell zárnia a díjfizetési kötelezettségből a többszörözésre alkalmas berendezések, készülékek és adathordozók természetes személyektől eltérő személyek részére, a magáncélú másolatok készítésének céljától nyilvánvalóan eltérő célokból történő értékesítéseit is (lásd ebben az értelemben: 2015. március 5-i Copydan Båndkopi ítélet, C-463/12, EU:C:2015:144, 45–47. pont; 2016. szeptember 22-i Microsoft Mobile Sales International és társai ítélet, C-110/15, EU:C:2016:717, 34–36. pont).

40 Ami közelebbről a többszörözésre alkalmas berendezések, készülékek és adathordozók természetes személyektől eltérő személyek részére, a magáncélú másolatok készítésének céljától nyilvánvalóan eltérő használatra történő értékesítésének mentesítéséhez kapcsolódó feltételt illeti, az főszabály szerint megfelel a szerzői jog jogosultjainak és a védelem alatt álló teljesítmények felhasználóinak érdekei közötti, a 2001/29 irányelv
(31) preambulumbekezdésében említett „megfelelő egyensúlynak”, hogy csak a végső felhasználó kérheti az említett díj visszatérítését, és hogy e visszatérítés az ugyanezen díjak kezelésével megbízott szervezethez e célból benyújtott kérelem előterjesztéséhez van kötve (lásd ebben az értelemben: 2015. március 5-i Copydan Båndkopi ítélet, C-463/12, EU:C:2015:144, 53. pont).

41 Amint ugyanis arra a jelen ítélet 38. pontjában emlékeztettünk, a gyártók, a forgalmazók és a kiskereskedők számára elismert azon lehetőség, hogy az általuk megfizetett magáncélú másolat után járó díjat az ügyfeleikre átháríthatják, azt eredményezi, hogy nem a szóban forgó gazdasági szereplők viselik e pénzügyi terhet. Ugyanakkor annak biztosítása érdekében, hogy a magáncélú másolat után járó díjazás terhét végül kizárólag a 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti végső felhasználók viseljék, a magáncélú másolat után fizetendő ilyen díjat előíró rendszernek biztosítania kell, hogy azok a végső felhasználók, akik a többszörözésre alkalmas berendezéseket, készülékeket és adathordozókat a magáncélú másolatok elkészítésének céljától nyilvánvalóan eltérő célból vásárolják meg, még mentességet élvezhessenek.

42 Ezenkívül, amennyiben a magáncélú másolat után járó díjazás beszedésének rendszere szerint a végső felhasználó a többszörözésre alkalmas berendezések, készülékek és adathordozók vásárlásakor egy olyan mentességi igazolással, amely lényegében igazolja, hogy azokat nyilvánvalóan nem magáncélú másolatok készítése céljából vásárolja meg, mentesülhet e díj megfizetése alól, annak az eladónak, aki ezt a díjat a szállítójának megfizette, de az említett igazolás miatt megtiltják számára e díjnak az ügyfélre való áthárítását, jogot kell biztosítani a díj visszatérítésének igénylésére annál a szervezetnél, amelyet az említett díj kezelésével megbíztak (lásd ebben az értelemben: 2015. március 5-i Copydan Båndkopi ítélet, C-463/12, EU:C:2015:144, 55. pont).

43 A jelen esetben, amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, a magáncélú másolat után járó díjazás beszedése alapügybeli rendszerének jellemzője, hogy úgy rendelkezik, hogy főszabály szerint a díj megfizetésének kötelezettjei a végső felhasználók, ugyanakkor olyan eljárásokat vezet be, amelyek bizonyos feltételek mellett lehetővé teszik az említett díjazás megfizetésének kötelezettsége alóli mentesülést, amely igazolás kiadásához vagy visszatérítési kérelemhez van kötve.

44 Ezen összefüggésben teszi fel a kérdést előterjesztő bíróság az első kérdést, amiatt, hogy az a körülmény, hogy a mentességi igazolásokat kibocsátó és a magáncélú másolat után járó díjazás visszatérítését végző jogi személyt a szellemi tulajdonjogokat kezelő szervek hozzák létre és

ellenőrzik, az általa követett érdekek tekintetében „kiegyensúlyozatlanságot” vagy „aszimmetriát” teremthet, ami ellentétes lehet a 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontjával és az egyenlő bánásmód elvével.

45 E tekintetben először is ki kell emelni, hogy ami az ezen irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontjából eredő követelményeket illeti, a magáncélú másolat után fizetendő díj olyan természetes személyektől eltérő személyek részére történő visszatérítéséhez való jogot illeti, akik/amelyek a többszörözésre alkalmas berendezéseket a magáncélú másolatok készítésének céljától nyilvánvalóan eltérő célból vásárolják meg, annak hatékonyan kell érvényesülnie, és nem teheti túlzottan nehézzé a megfizetett díj visszatérítését. A visszatérítéshez való jog terjedelmének, hatékonyságának, rendelkezésre állásának, nyilvánossággal való megismertetésének és érvényesítése egyszerűségének lehetővé kell tennie a felmerült gyakorlati nehézségek orvoslása érdekében a magáncélú másolat után járó díj rendszere által okozott esetleges aránytalanságok enyhítését (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 22-i Microsoft Mobile Sales International és társai ítélet, C-110/15, EU:C:2016:717, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ugyanez a helyzet a mentességi igazolások kiadását illetően, amikor a nemzeti szabályozás ilyen eszközt is előír annak biztosítása érdekében, hogy kizárólag az említett irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti kötelezettek viseljék ténylegesen a magáncélú másolat után járó díjazás terhét.

46 Egyébiránt a 2014/26 irányelv 3. cikkének h) pontja szerint valamely közös jogkezelő szervezet által a jogosultak javára a díjazáshoz való jog alapján beszedett összegek szerzői vagy szomszédos jogokból származó jövedelemnek minősülnek. Ugyanezen irányelv (2) és (26) preambulumbekezdése pontosítja, hogy e jövedelmeket a közös jogkezelő szervezetek szedik be, kezelik és osztják szét a jogosultak között.

47 Ez utóbbi tekintetben a 2014/26 irányelv 3. cikkének a) pontjából kitűnik, hogy közös jogkezelő szervezetnek minősül minden olyan szervezet, amelynek kizárólagos célja vagy fő célja a szerzői jog vagy szomszédos jogok valamely megállapodás szerinti jogi felhatalmazás alapján történő kezelése több jogosult javára, ez utóbbiak közös profitját növelve, és e szervezet a tagjai tulajdonában vagy ellenőrzése alatt állhat. Főszabály szerint ez az eset a gyakorlatban, amint az a 2014/26 irányelv (14) preambulumbekezdéséből kiderül. Végül ugyanezen irányelv 3. cikkének d) pontja pontosítja, hogy valamely közös jogkezelő szervezet tagjai lehetnek a szerzői vagy szomszédos jogok jogosultjai, és más közös jogkezelő szervezetek.

48 Ebből következik, hogy ami a 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett magáncélú másolat után járó díjazás kezelését illeti, e díj megfizetésének kötelezettjei képviselőitől eltérően az ilyen kezelés fogalmilag azon feladatok körébe tartozik, amelyeket az olyan szerzői jogi közös jogkezelő szervezetekre szoktak bízni, mint például a szellemi tulajdonjogokról szóló törvényben említett jogkezelő szervezetek.

49 E tekintetben és a jelen ítélet 45. pontjában kifejtett követelményekre tekintettel meg kell állapítani, hogy egy olyan jogi személy létrehozása, mint amelyet az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás előír, a magáncélú másolatok után járó díjazás megfizetésének kötelezettség alóli mentességek és a visszatérítések kezelése céljából megfelelhet egy egyszerűségre és hatékonyságra irányuló célkitűzésnek, amely az említett díjazás kötelezettjeinek is a javára szolgál, anélkül hogy ez utóbbiak kedvezőtlenebb helyzetben lennének annál, mint ami egy ilyen jogi személy hiányában állna fenn, pusztán amiatt, hogy a kérdéses jogi személy a szerzői jogi közös jogkezelő szervezetek ellenőrzése alatt áll.

50 Mindemellett a magáncélú másolat után járó díjazást bevezető bármely nemzeti szabályozásnak olyan eljárásokat kell előírnia, amelyek – a jelen ítélet 45. pontjában kifejtett követelményekre tekintettel – biztosítják, hogy kizárólag a 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti kötelezettek viseljék ténylegesen a magáncélú másolat után járó díjazás terhét.

51 Konkrétan, a tagállamok nem rendelkezhetnek a méltányos díjazás olyan feltételeiről, amelyek igazolatlan egyenlőtlen bánásmódot vezetnének be azon gazdasági szereplők különböző csoportjai között, amelyek a magáncélú többszörözésre vonatkozó kivétel körébe tartozó, összehasonlítható árukat értékesítenek, illetve a védelem alatt álló teljesítmények felhasználóinak különböző csoportjai között (2016. szeptember 22-i Microsoft Mobile Sales International és társai ítélet, C-110/15, EU:C:2016:717, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 E követelmények veszélybe kerülhetnének, ha a nemzeti szabályozás a mentességi igazolások kiadására vagy a magáncélú másolat után járó díjazás címén indokolatlanul megfizetett összegek visszatérítésére hatáskörrel rendelkező jogi személy számára olyan mérlegelési mozgásteret biztosítana, amely célszerűségi elemektől tenné függővé az e célok valamelyike céljából benyújtott egyes kérelmek sorsát, oly módon, hogy e jogi személy e mozgástér gyakorlása során indokolatlanul korlátozhatná az említett díjazás megfizetésének kötelezettsége alóli mentességhez vagy a díjazás visszatérítéséhez való jogot. Ugyanis, egy ilyen mérlegelési mozgástér alkalmas lehetne arra, hogy megtörje a jogosultak és a védelem alatt álló művek felhasználóinak érdekei között fennálló igazságos egyensúlyt, amelyet a 2001/29 irányelv (31) preambulumbekezdése szeretne elérni. A hatáskörrel rendelkező jogi személy – amint attól a kérdést előterjesztő bíróság tart – fenntarthatná az egyenlőtlen bánásmódot azon gazdasági szereplők és a felhasználók különböző csoportjai között is, akik egyébként hasonló jogi és ténybeli helyzetben vannak.

53 Ezzel szemben főszabály szerint alkalmas a jelen ítélet 45. pontjában kifejtett követelmények tiszteletben tartására az a nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy a magáncélú másolat után járó díjazás megfizetésének kötelezettsége alóli mentességi igazolásokat és a visszatérítéseket megfelelő időben és olyan objektív kritériumok alapján kell megadni, amelyek nem hagynak mérlegelési mozgásteret az e célból benyújtott kérelmek vizsgálatára hatáskörrel rendelkező személy számára.

54 Ezenkívül, annak érdekében, hogy kizárható legyen az ilyen jogi személy részéről fennálló részrehajlás bárminemű veszélye a mentességi igazolások és a visszatérítések megadását illetően, és ennek következtében megelőzhető legyen a 2001/29 irányelv (31) preambulumbekezdése által elérni kívánt, a védelem alatt álló teljesítmények jogosultjai és a felhasználók érdekei közötti megfelelő egyensúly felborulása, az szükséges, hogy e jogi személynek az ilyen igazolás vagy az ilyen visszatérítés megadását elutasító határozatai valamely független szerv előtti nemperes vagy peres eljárás útján megtámadhatók legyenek.

55 Jelen esetben úgy tűnik, hogy az 1398/2018. sz. királyi rendelet 10. és 11. cikke arra kötelezi a kérelmek vizsgálatával megbízott jogi személyt, hogy a mentességi igazolást a megadott határidőn belül adja ki, illetve a visszatérítéshez való jog fennállását a megadott határidőn belül állapítsa meg, amennyiben a kérelmező benyújtja a kért azonosító adatokat és aláírja a rendelkezésére bocsátott nyilatkozatokat. Ezenkívül úgy tűnik, hogy e rendelkezések megteremtik annak lehetőségét, hogy e jogi személynek a mentességi igazolás iránti kérelmek vagy visszatérítési kérelmet elutasító határozataival szemben egy független szervhez, nevezetesen a kulturális és sportügyi minisztériumhoz jogorvoslattal lehessen fordulni. E körülmények között e rendelkezések alkalmasnak tűnnek a jelen ítélet 45. pontjában kifejtett követelmények tiszteletben tartására, aminek vizsgálata mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

56 Másodszor, a 2001/29 irányelv 5. cikkében előírt kivételeket az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. cikkében rögzített egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartásával kell alkalmazni, amely elv szerint a hasonló helyzeteket nem lehet eltérően kezelni, és az eltérő helyzeteket nem lehet egyenlő módon kezelni, kivéve ha az ilyen bánásmód objektíven igazolható (2016. szeptember 22-i Microsoft Mobile Sales International és társai ítélet, C-110/15, EU:C:2016:717, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57 Ennélfogva ez az elv nem értelmezhető úgy, hogy azzal ellentétes, ha a magáncélú másolat után fizetendő díj megfizetése alóli mentesítések és a visszatérítések kezelését olyan személyre bízzák, aki e személy hitelezőinek közös érdekeit képviseli. A magáncélú másolat után járó díjazás hitelezői és adósai e teher tekintetében radikálisan eltérő jogi helyzetben vannak, így az említett elvet nem is lehet megsérteni azzal, hogy a magáncélú másolat utáni díjazás rendszerében rájuk eltérő jogok és kötelezettségek vonatkoznak.

58 A fenti megfontolások egészére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontját és az egyenlő bánásmód elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében egy, a szellemi tulajdonjogokat kezelő szervezetek által létrehozott és felügyelt jogi személyre bízzák a magáncélú másolat után járó díjazás megfizetése alóli mentességek és a visszatérítések kezelését, amennyiben e nemzeti szabályozás előírja, hogy a mentességi igazolásokat és a visszatérítéseket megfelelő időn belül és olyan objektív szempontok alapján kell kiadni, amelyek nem teszik lehetővé, hogy e jogi személy elutasítsa az ilyen igazolás vagy visszatérítés iránti kérelmeket olyan megfontolások alapján, amelyek mérlegelési mozgástér gyakorlásával járnak, és az ilyen kérelmeket elutasító határozatai valamely független szerv előtt jogorvoslattal megtámadhatók.

A második kérdésről

Az elfogadhatóságról

59 A DAMA vitatja e kérdés elfogadhatóságát, azzal az indokkal, hogy a kérdést előterjesztő bíróság nem pontosítja sem a 2001/29 irányelv azon rendelkezését, sem pedig az uniós jog azon általános elveit, amelyeknek az értelmezését kéri.

60 Mindazonáltal a jelen ítélet 26–28. pontjában felidézett elvekre tekintettel, valamint a 29. és 30. pontban kifejtettekkel azonos okok miatt ez az érv nem érinti a második kérdés elfogadhatóságát.

61 Egyébként az ADEPI és a Ventanilla Única Digital arra hivatkozik, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény 25. cikke (7) bekezdésének b) pontjából és az 1398/2018. sz. királyi rendelet 10. cikkéből nem következik, hogy a jogi személy hozzáférhet a számviteli információkhoz. A kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott helyzet tehát tisztán hipotetikus jellegű, így a második kérdést elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

62 E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy a Bíróság és a tagállami bíróságok között az EUMSZ 267. cikk szerinti együttműködés keretében egyedül az ügyben eljáró és a meghozandó bírósági döntésért felelős nemzeti bíróságok feladata az egyes ügyek sajátosságaira figyelemmel megítélni mind azt, hogy az ítélethozataluk szempontjából szükség van-e előzetes döntéshozatalra, mind azt, hogy az általuk a Bíróság elé terjesztett kérdések relevánsak-e. Következésképpen, amennyiben az előterjesztett kérdések az uniós jog értelmezésére

vonatkoznak, a Bíróság – főszabály szerint – köteles határozatot hozni (2015. november 12-i Hewlett-Packard Belgium ítélet, C-572/13, EU:C:2015:750, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

63 Mivel az uniós jogra vonatkozó kérdések releváns mivoltát vélelmezni kell, a nemzeti bíróságok által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem Bíróság általi elutasítása csak abban az esetben lehetséges, ha nyilvánvaló, hogy az uniós jog kért értelmezése nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, a probléma hipotetikus jellegű, vagy a Bíróság nem rendelkezik azon ténybeli és jogi elemek ismeretével, amelyek ahhoz szükségesek, hogy az előterjesztett kérdésekre hasznos választ tudjon adni (2015. november 12-i Hewlett-Packard Belgium ítélet, C-572/13, EU:C:2015:750, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

64 Másrészt az EUMSZ 267. cikkben előírt eljárás keretében a Bíróság és a kérdést előterjesztő bíróság feladatai egyértelműen elkülönülnek, és kizárólag ez utóbbi feladata a nemzeti jogszabályok értelmezése. Így a Bíróságnak nem feladata, hogy valamely előzetes döntéshozatal iránti kérelem keretén belül a nemzeti rendelkezések értelmezése tárgyában állást foglaljon. A Bíróság feladata ugyanis az, hogy – az uniós és nemzeti bíróságok közötti hatáskörmegosztás keretén belül – figyelembe vegye azt az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban meghatározott ténybeli és szabályozási hátteret, amelybe az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések illeszkednek (2019. november 14-i Spedidam ítélet, C-484/18, EU:C:2019:970, 28. és 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

65 E tényezőkből következik, hogy a nemzeti jognak a jogi személy által előírható információkra vonatkozóan az ADEPI és a Ventanilla Única Digital által előadott értelmezése nem képez kellő alapot a jelen ítélet 63. pontjában hivatkozott relevancia vélelmének megdöntéséhez.

66 Mivel a második kérdés egyébként sem tartozik a jelen ítélet 63. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatban meghatározott három eset egyikének körébe sem, azt kell megállapítani, hogy az elfogadható.

Az ügy érdeméről

67 Második kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra szeretne választ kapni, hogy a 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontját és az egyenlő bánásmód elvét úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely egy, a szellemi tulajdonjogokat kezelő szervezetek által létrehozott és felügyelt, a magáncélú másolatok után járó díjazás megfizetése alóli mentességek és a visszatérítések kezelésével megbízott jogi személyt feljogosít arra, hogy az e címen ráruházott ellenőrzési hatáskörök gyakorlásához szükséges információkhoz hozzáférést kérjen, anélkül, hogy lehetséges lenne vele szemben többek között a nemzeti jogban előírt számviteli üzleti titokra hivatkozni.

68 Először is meg kell jegyezni, hogy a magáncélú másolat után járó díjazásra vonatkozó nemzeti szabályozás megfelelő alkalmazásának ellenőrzését lehetővé tévő információk kérésének lehetősége elengedhetetlen elemét képezi a 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontjában foglalt kivételnek.

69 A 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontjából és (35) preambulumbekezdéséből ugyanis az következik, hogy azokban a tagállamokban, amelyekben bevezették a magáncélú másolatra vonatkozó kivételt, a jogosultaknak méltányos díjazást kell kapniuk ahhoz, hogy a

védelemben részesülő műveik vagy egyéb teljesítményeik beleegyezésük nélküli felhasználásáért megfelelő ellentételezésben részesüljenek. Ezenkívül ugyanezen cikk (5) bekezdésének megfelelően a magáncélú másolatra vonatkozó kivétel bevezetése nem károsíthatja indokolatlanul a jogosult jogos érdekeit. Ebből következik, hogy e rendelkezések – hacsak nem fosztjuk meg őket mindennemű hatékony érvényesülésüktől – egy eredménykötelezettséget írnak elő azon tagállam számára, amely a magáncélú másolatra vonatkozó kivételt a nemzeti jogában bevezette, abban az értelemben, hogy ezen állam a hatásköre keretein belül köteles biztosítani e díjazás hatékony beszedését, amelynek célja a sérelmet szenvedő szerzők számára ellentételezést nyújtani, különösen ha e sérelem az említett tagállam területén éri őket (2011. június 16-i Stichting de Thuiskopie ítélet, C-462/09, EU:C:2011:397, 33. és 34. pont; 2016. június 9-i EGEDA és társai ítélet, C-470/14, EU:C:2016:418, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

70 Így egy olyan rendszerben, amely a gazdasági szereplők annak érdekében tett egyoldalú nyilatkozatain alapul, hogy megállapítsák mind a magáncélú másolat után járó díjazás címén fizetendő összegeket, mind pedig az az alól mentes értékesítéseket, az e díjazás kezelésével megbízott szervezet felhatalmazása arra, hogy ellenőrizze a szóban forgó nyilatkozatok hitelességét, az említett díjazás hatékony beszedésének biztosításához szükséges feltételt képez.

71 Következésképpen a magáncélú másolat után járó díjazás rendszerének kezelésével megbízott személynek egyrészt lehetőséget kell biztosítani annak ellenőrzésére, hogy teljesülnek-e a mentességi igazolásban való részesüléshez megkövetelt feltételek. Másrészt, ha ezen ellenőrzés eredményeként bebizonyosodik, hogy e feltételek nem állnak fenn, a magáncélú másolat után járó díjazás tényleges beszedésének biztosítására vonatkozó kötelezettség szükségessé teszi annak biztosítását, hogy e jogi személy ki tudja számítani és be tudja szedni az e díjazás címén fizetendő összegeket, méghozzá attól az időponttól kezdve, amikor a mentességi igazolás kiadásának feltételei nem vagy már nem álltak fenn. Márpedig e feladatoknak az említett jogi személy általi gyakorlása akadályozott lenne, ha az ellenőrzött személy az üzleti számvitelének titkosságára hivatkozva megtagadhatná az ehhez szükséges számviteli információkhoz való hozzáférést.

72 Hozzá kell tenni, hogy ez az eset áll fenn azon személyek esetében is, akik nem mentesülnek a magáncélú másolat után járó díjazás megfizetése alól, mint például a gyártók, az importőrök vagy a forgalmazók, de azt vagy átháríthatják ügyfelükre, amennyiben az nem rendelkezik mentesítési igazolással, vagy kérhetik annak visszatérítését a jogi személytől, amennyiben ügyfelük rendelkezik ilyen igazolással. Annak a jogi személynek ugyanis, amelyet a magáncélú másolat után járó díjazás rendszerének kezelésével megbíztak, lehetővé kell tenni, hogy kérhesse azokat a bizonyítékokat, amelyek biztosítják a magáncélú másolat után járó díjazás megfizetésének kötelezettsége alá tartozó beszerzések és értékesítések, valamint az e díjazás megfizetésének kötelezettsége alól mentes beszerzések és értékesítések ellenőrzését.

73 Ugyanakkor ezen ellenőrzéseknek kizárólag olyan elemekre kell irányulniuk, amelyek lehetővé teszik egyrészt annak ellenőrzését, hogy a mentességben vagy visszatérítésben való részesüléshez megkövetelt feltételek valóban teljesülnek-e, másrészt pedig a magáncélú másolat után járó díjazás címén azon személyek által esetlegesen megfizetendő összegek kiszámítását, akik nem élveznek mentességet, mint például a gyártók, az importőrök vagy a forgalmazók, vagy azon személyek, akik jogosulatlanul részesültek mentességi igazolásban vagy visszatérítésben. Ezenkívül, amennyiben a szóban forgó információk bizalmasak, az a jogi személy és azok a jogkezelő szervezetek, amelyek a feladataik ellátása során ilyen információkról tudomást

szereznek, kötelesek megőrizni azok bizalmas jellegét. Márpedig a jelen ügyben úgy tűnik, hogy az 1398/2018. sz. királyi rendelet 12. cikke (1) bekezdésének célja épp egy ilyen kötelezettség előírása, amit azonban a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

74 Másodszor, a jelen ítélet 56. és 57. pontjában kifejtettekhez hasonló indokok miatt az egyenlő bánásmód elve nem is lehet alkalmas az olyan rendelkezések vitatására, mint amilyenek a szellemi tulajdonról szóló törvény rendelkezései, illetve az 1398/2018. sz. királyi rendelet rendelkezései, amelyek a jogi személyre a magáncélú másolat után járó díjazás címén biztosított fizetési mentességek és a visszatérítések kezelése kapcsán ruházott jogosultságokra vonatkoznak.

75 A fenti megfontolások egészére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontját, valamint az egyenlő bánásmód elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely egy, a szellemi tulajdonjogokat kezelő szervezetek által létrehozott és felügyelt, a magáncélú másolatok után járó díjazás megfizetése alóli mentességek és a visszatérítések kezelésével megbízott jogi személyt feljogosít arra, hogy az e címen ráruházott ellenőrzési hatáskörök gyakorlásához szükséges információkhoz hozzáférést kérjen, anélkül, hogy lehetséges lenne vele szemben többek között a nemzeti jogban előírt számviteli üzleti titokra hivatkozni, amennyiben e jogi személy köteles megőrizni a kapott információk bizalmas jellegét.

A költségekről

76 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

1) Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontját és az egyenlő bánásmód elvét

a következőképpen kell értelmezni:

azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében egy, a szellemi tulajdonjogokat kezelő szervezetek által létrehozott és felügyelt jogi személyre bízzák a magáncélú másolat után járó díjazás megfizetése alóli mentességek és a visszatérítések kezelését, amennyiben e nemzeti szabályozás előírja, hogy a mentességi igazolásokat és a visszatérítéseket megfelelő időn belül és olyan objektív szempontok alapján kell kiadni, amelyek nem teszik lehetővé, hogy e jogi személy elutasítsa az ilyen igazolás vagy visszatérítés iránti kérelmeket olyan megfontolások alapján, amelyek mérlegelési mozgástér gyakorlásával járnak, és az ilyen kérelmeket elutasító határozatai valamely független szerv előtt jogorvoslattal megtámadhatók.

2) A 2001/29 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontját és az egyenlő bánásmód elvét

a következőképpen kell értelmezni:

azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely egy, a szellemi tulajdonjogokat kezelő szervezetek által létrehozott és felügyelt, a magáncélú másolatok után járó díjazás megfizetése alóli mentességek és a visszatérítések kezelésével megbízott jogi személyt feljogosít arra, hogy az e címen áruházott ellenőrzési hatáskörök gyakorlásához szükséges információkhoz hozzáférést kérjen, anélkül, hogy lehetséges lenne vele szemben többek között a nemzeti jogban előírt számviteli üzleti titokra hivatkozni, amennyiben e jogi személy köteles megőrizni a kapott információk bizalmas jellegét.

Aláírások